

БРАТЯ ГРИМ ПЪСТРОКОЖКА

Превод от немски: Асен Разцветников, 1959

chitanka.info

Живял едно време един цар, който имал жена със златни коси и тя била, толкова хубава, че на земята нямало друга като нея. Случило се, че тя се разболяла и като усетила, че скоро ще умре, повикала царя и рекла:

— Ако се ожениш повторно след моята смърт, не вземай жена, която не е хубава като мене и няма такива златни коси, каквито имам аз; обещавай ми.

След като царят ѝ се врекъл, тя затворила очи издъхнала.

Дълго време царят не можел да се утеши и не помислял дори да взема втора жена. Най-сетне неговите съветници рекли:

— Не може иначе, царят трябва пак да се ожени.

Изпратили тогава пратеници надлъж и нашир да търсят невеста, която да бъде по хубост също като умрялата царица. Ала не се намерила ни една в целия свят, а дето се намерила, тя пък нямала такива златни коси. И пратениците се върнали назад, без да свършат работа.

Царят имал дъщеря, която била хубава също като покойната си майка и имала златни коси като нейните. Когато тя пораснала, царят, виждайки, че съвсем прилича на загубената му съпруга, казал, че ще я даде за жена на най-стария от съветниците си и ще я короняса, та да царува наместо майка си. Като узнал това, старшият съветник много се зарадвал, но царската дъщеря се изплашила от решението на баща си, защото съветникът бил зъл и омразен. Като се надявала, че баща ѝ покъсно ще промени решението си, за да спечели време, казала:

— Преди да изпълня твоето желание, трябва да имам три дрехи: една златна като слънцето, една сребърна като месеца и една бляскава като звездите; после искам една наметка, съшита от хиляди кожички, нека всяко животно в царството ти да даде по едно парче от кожата си за нея.

Тя си мислела:

„Да се намери всичко туй е невъзможно и аз ще отклоня така баща си от тази му мисъл“.

Ала царят не отстъпил и най-сръчните жени в царството му почнали да тъкат трите дрехи: една — златна като слънцето, една — сребърна като месеца и една — бляскава като звездите. А ловците му трябвало да изловят всички животни в царството и да одерат по парченце от кожата им; от тях направили наметка, съшита от хиляди кожички. Когато най-сетне всичко било готово, царят заповядал да донесат наметката, разгърнал я пред дъщеря си и рекъл:

— Утре ще бъде сватбата.

Като разбрала, че няма вече надежда, царкинята решила да избяга. През нощта, додето всички спели, тя взела три от скъпоценностите си: един златен пръстен, едно златно вретено и едно

златно мотовилче; трите дрехи, които били като слънцето, месеца и звездите, тя сгънала в една орехова черупка, облякла наметката от хиляди кожички и си начернила лицето и ръцете със сажди. Тогава тя тръгна и вървяла цяла нощ, додето стигнала една гъста гора. И тъй като се била уморила, седнала в хралупата на едно дърво и заспала.

Слънцето изгряло, тя още спяла, настанал светъл ден, тя все продължавала да спи. Случило се, че царят, на когото била гората, дошъл в нея на лов. Когато неговите кучета наближили дървото, подушили го и взели да обикалят край него и да лаят. Царят рекъл на ловците:

— Я вижте какъв дивеч се е скрил там.

Ловците изпълнили заповедта му и като се върнали, рекли:

— В кухото дърво има едно чудновато животно, каквото никога не сме виждали: кожата му е от хиляди кожички. То лежи и спи.

Рекъл царят:

— Гледайте да го хванете живо, после го вържете на колесницата и го докарайте.

Когато ловците побутнали момичето, то се събудило много изплашено и им рекло:

— Аз съм едно клето дете, изоставено от майка и баща, смилете се над мене и ме вземете със себе си.

Тогава те рекли:

— Пъстрокожке, ти ставаш за готварницата, ела с нас, ще смяташ там пепелта.

Седнали след това на колесницата и се завърнали в царския палат. Там те й посочили едно зимниче под стълбата, дето не влизала дневна светлина, и рекли:

— Пъстрокожке, тук можеш да живееш и да спиш.

След това я изпратили в кухнята, дето тя носела дърва и вода, стъквала огъня, скубела птиците, чистела зеленчука, метяла пепелта и вършела всякаква черна работа.

Дълго време живяла Пъстрокожка тъй зле. Ах, ти хубава царкиньо, какво ли още има да се случи с тебе! Ала случило се веднъж, че в палата имало празненство.

Тя рекла на готвачката:

Бива ли да отида горе и да погледам? Ще стоя въвн до вратата.

Готвачката отговорила:

— Иди, ала след половин час да си тука, за да изхвърлиш пепелта.

Тогава тя си взела светилничето, отишла в своето зимниче, съблякла кожената дреха и измила саждите от ръцете и лицето си, тъй че хубостта ѝ отново блеснала. Отворила след това ореховата черупка и извадила дрехата, която блестяла като слънце. А като се приготвила,

качила се горе на празненството и всички ѝ стрували път, защото никой не я познавал и всички мислели, че е някоя царска дъщеря. Царят пък я посрещнал, подал ѝ ръка и почнал да танцува с нея и си мислел в сърцето:

„Такава хубост не са виждали очите ми досега“.

Щом свършил танцът, тя се поклонила и докато царят се огледал, хубавата девойка била вече изчезнала и никой не знаел где е. Стражите, които стояли пред палата, били извикани и разпитани, ала никой не бил я видял.

А тя се завтекла в зимничето си, съблякла бързо дрехите си, начернила лицето и ръцете си, облякла кожената си дреха и станала пак Пъстрокожка. Като отишла след това в готварницата и посегнала да започне работата си и да смете пепелта, готвачката рекла:

— Остави това за утре, а свари чорбата на царя, аз също искам да надникна малко горе: ала гледай да не падне в нея някой косъм, иначе няма да ти се дава занапред нищо за ядене.

Тогавя готвачката излязла, а Пъстрокожка сварила чорбата на царя, сварила, както тя знаела да вари хлебна чорба, а когато всичко било готово, донесла от зимничето златния си пръстен и го пуснала в паницата, в която сипала чорбата. Когато свършил танцът, царят поискал да му донесат чорбата, засърбал и тя му се тъй много усладила, та си мислел, че никога не е ял по-хубава чорба. Ала като стигнал до дъното на паницата, видял един златен пръстен и не можел да разбере как е попаднал той там.

Заповядал тогава да се яви готвачката пред него. Готвачката се уплашила, като чула заповедта, и рекла на Пъстрокожка:

— Сигурно си сварила някой косъм в чорбата; ако е вярно, ще ядеш бой.

Щом се явила, и царят я попитал кой е сготвил чорбата. Готвачката отговорила:

— Аз я сготвих.

— Не е истина, защото тя беше сготвена по-иначе и бе много по-хубава, отколкото друг път.

А тя отвърнала:

— Трябва да си призная, че не аз я сготвих, а Пъстрокожка.

— Иди й кажи да дойде при мене.

Като дошла Пъстрокожка, царят я попитал:

— Коя си ти?

— Аз съм едно клето дете, което няма ни баща, ни майка.

— Ами защо си в моя палат? — продължил той.

Тя отвърнала:

— За да ме бият с чехлите по главата.

Той пак продължил:

— Отде си взела пръстена, който беше в чорбата?

Тя отвърнала:

— Не зная за какъв пръстен говорите.

Тъй царят не можал да научи нищо и я изпратил пак в готварницата.

След някое време пак имало празненство и Пъстрокожка пак поискала от готвачката позволение да погледа. Тя отговорила:

— Иди, ала върни се след половин час и свари на царя хлебната чорба, която той тъй много обича.

Тогава тя отърчала в своето зимниче, измила се завчас, па извадила от ореховата черупка дрехата, която била сребърна като месец, и я облякла.

Излязла след това горе; царят я посрещнал, зарадвал се, че я вижда пак, и тъй като тъкмо в него време започвал танцът, те взели

заедно да
играят.
Ала щом
се
свършил
танцът, тя
пак
изчезнала
тъй бързо,
че царят
не можал
да
забележи
къде
отишла. А
тя пак
отърчала
в
зимничето
си,
преобрази
ла се пак
на
Пъстроко
жка и
отишла в
готварниц

ата да свари хлебната чорба. Докато готвачката била горе, тя донесла златното вретено, сложила го в паницата и сипала отгоре му чорбата.

След това поднесла чорбата на царя и той я изсърбал; и тоя път тя му се усладила както по-рано. Повикал после готвачката и тя пак трябвало да признае, че Пъстрокожка е сварила чорбата. Извикали Пъстрокожка, ала тя, пак отговорила, че е в палата само за да я бият с чехлите по главата и че не знае за какво златно вретено я питат.

Когато царят за трети път устроил гощавка, Пъстрокожка пак се замолила да отиде да погледа. Готвачката рекла:

—
Ти си
магьосниц
а,
Пъстроко
жке, и
винаги
туряш на
чорбата
нещо, от
което тя
става
толкова
хубава и
се
услажда
на царя
повече,
отколкото
когато аз
му я
готвя.

Ала
девойката
тъй много
я молила,
че тя я
пуснала
да иде
горе за

малко. Тоя път Пъстрокожка облякла дрехата, която блестяла като звездите, и влязла с нея в царската приемна. Царят пак взел да танцува с хубавата девойка и си мислел, че тя никога не е била тъй красива. И докато танцувал, той й турил на пръста, без тя да забележи, един златен пръстен, а при това заповядал танцът да трае дълго време. Като свършил, той не искал да пусне ръката й, ала тя се изкопчила и тъй бързо припнала между гостите, че изчезнала от очите му.

Тя отърчала в своето зимниче под стълбата, но тъй като се била забавила повече от половин час, нямала време да съблече хубавата дреха, ами само се заметнала с кожената наметка отгоре и в бързината не сварила да се начерни цялата, та единият ѝ пръст останал бял. След това Пъстрокожка отърчала в готварницата, сварила хлебната чорба на царя и щом готвачката излязла, сложила златното мотовилче в нея. Като видял мотовилчето на дъното, царят повикал Пъстрокожка; тогава той съгледал белия пръст и видял на него пръстена, който ѝ бил турил през време на танца. Той я уловил веднага за ръката и я задържал, а когато тя понечила да се изкопчи и да избяга, кожената наметка се малко разтворила и изпод нея блеснала звездната дреха.

Дръпнал царят наметката и я свалил. Подали се тогава златните коси и тя застанала пред него в целия си блясък и не можела повече да се крие. А когато измила саждите и пепелта от лицето си, тя станала по-хубава от всички хубавици на земята. Царят рекъл:

— Ти си моя обична невяста и ние не ще се разделим никога.
Направили тогава сватбата и двамата живели честито до смъртта
си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.